

יו"ל ע"י מוסדות
שארית ישראל
ווילעדניק בע"ר
קאראסטין
אוקריינא

שארית ישראל

דברי תורה
וסיפורים
מרבית
הרה"ק רבי
ישראל
דוב בער
ווילעדניק
זצוק"ל

**אור
העבודה**
פנינים מדברי רבינו בעניני עבודת ה'

'הקיטע יוצא בקב שלו' (שבת סה:)

הפירוש הוא, מי שהוא פסח, שפגם בבחינת רגלין, יוצא מהרע שלו, בקב שלו על דרך משנת רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי (עירובין סב:), רבי יוסי אוסר, הצדיק שהוא בחינת יוסי – לשון מסי, רפואה (ראה שבת קט.), שהוא יכול לרפאות את ישראל מעוונותיהם – אוסר, פירוש מקשר לו יו"ד ונעשה מן ה'קב' 'יבק' [שהוא שמו של הקב"ה], 'ואם יש לו בית קיבול' היינו שהצדיק יכול לקבל נשמות ישראל, 'כתיתין' ע"י שיכתות הרע 'טמא', שישריש בלב האדם [ויכיר בכך] שטמא הוא ויהיה בהכנעה, 'סמוכות שלו' על ידי מה יכול הצדיק לסומכו, 'טמאין מדרס', היינו שהם יחזיקו את עצמן טמאין מדרס, 'כי יהיה אפר' וגו'. או יאמר 'טמאין מדרס' שיחזיקו את עצמן שהן ראויין להיות מדרס תחת רגלי כל אדם, ועל ידי ההכנעה שלהם יתקנו וד"ל.

(עמוד עא)

**אור
הפרשה**
דברי תורה מרבית על פרשת השבוע

'כי יקרא קן ציפור לפניך בדרך בכל עץ' (דברים כב ו')

האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב [אין מספיקין בידו לעשות תשובה] וכו' (יומא פה:), הפירוש הוא שפעם אחד חוטא כדי שישב את אחרים, וגם שהזדמן לו כך אז יש לו תשובה, אבל אחטא ואשוב השני, שבכיוון הוא עושה – 'אין מספיקין בידו' כי יש סכנה בדבר, לכן קאמר הגמרא בשם מסייע ליה, [פירוש, שלשון 'מספיקין' הוא גם מלשון הספקה וסיוע], שצריך לזה סיוע מן השמים שלא יפול ח"ו.

זהו 'כי יקרא קן ציפור לפניך', פירוש אם בדרך מקרה נזדמן לך, פרט למזומן (חולין קלט.), שתעשה זו במכוון, או יאמר 'כי יקרא קן ציפור', אם אתה בחינת משיח היכל קן ציפור (ראה זוהר ח"ב ח.), אזי 'בדרך', תוכל להשפיל עצמך להעלות הניצוצות שהם תועים בדרך ח"ו, 'בכל עץ' אפיק אותן הנשמות שהם כעצים יבשים, או 'על הארץ' שהם מונחים בארציות – הכל תוכל לתקן, וד"ל.

(עמוד ע)

**זמני
כניסת
ויציאת
השבת**

ירושלים	בני ברק	ניו יורק	לונדון	אנטוורפן	קאראסטין
כניסת השבת	6:41	6:56	7:27	7:55	8:33
יציאת השבת	7:53	7:55	8:34	9:04	9:09
רבינו תם	8:32	8:29	8:55	9:20	9:25
10:02					

מוקצה (ו)

שעון שעמד מלכת – הרי הוא מוקצה ואסור ללבוש בשבת. אבל אם נעמד מלכת בעודו על ידו – אם האדם עומד כעת במקום שאינו יכול להשאירו משום שהוא עלול להיגנב וכדו' מותר ללכת עימו למקום שמור ולהניחו שם.

מד חום שהפעלתו אינה כרוכה בהפעלה חשמלית, כגון מד חום מכספית דינו ככלי שמלאכתו להיתר.

מגב קטן שמשמש מים בו לגרוף מים מהשיש במטבח דינו ככלי שמלאכתו להיתר.

צעצועי ילדים המשמיעים רעש יש בהם כמה סוגים: אם עיקרו עשוי להשמיע קול דינו ככלי שמלאכתו לאיסור ומותר לטלטלו רק לצורך גופו או מקומו, אבל אם עיקרו מיועד למשחק אלא שאפשר ללחוץ על כפתור שישמיע קול דינו ככלי שמלאכתו להיתר.

והנה על דרך הפשט יש לפרש [מה שאמרו חז"ל (שבת י:) 'א"ל הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גוזי, לך והודיעם'], כמו שכתב רש"י שם 'לך והודיעם' שתהיה חביבה עליהם כשתבוא המתנה לידם, ומזה למד רשב"ג שצריך להודיע לאמו, ששם עיקר החביבות הוא אחר שאכל התינוק זה הפת, גם עיקר החביבות הוא רק לאמו, והנה ידוע שהתורה נדרשת בכמה פנים, והנה 'מתנה טובה וכו' לך והודיעם' הנה עיקר הידיעה הוא בחינת ההכנה לכבוד שבת מלכתא, כמו שכתוב (שמות טז ה) 'והיה ביום השישי והכינו את אשר וגו', שזהו ענין 'מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת' (ע"ז ג).

והנה ידוע ענין הכנה לשבת הוא בחינת היחוד, שכל ישראל היו מיוחדין זה בזה בלב אחד, כמו במתן תורה דכתיב (שמות יט ב) 'ויחן שם ישראל נגד ההר', כאיש אחד בלב אחד, ועי"ז יאיר עליהם בחינת שבת קודש מבחינת עתיקא קדישא, ענין יחוד האמיתי בכל העולמות.

(עמוד רב)

יום שבת קודש ט' אלול – הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין ב"ר יעקב זצ"ל

הרה"ק ר' יצחק בהרה"ק ר' יעקב מהוסיאטין זצ"ל

•

יום א' י' אלול – הרה"ק ר' פנחס מקוריץ בהרה"ק ר' אברהם אבא זצ"ל

הרה"ק ר' יצחק מבוהוש בהרה"ק ר' שלום יוסף מרוזין זצ"ל

•

יום ב' י"א אלול – הרה"ק ר' שלום יוסף מסאדיגורא בהרה"ק ר' ישראל מרוזין זצ"ל

הרה"ק ר' אברהם יעקב מסאדיגורא בהרה"ק ר' ישראל מרוזין זצ"ל

הרה"ק ר' זאב וואלף מסטריקוב בהרה"ק ר' אברהם מטשכנוב זצ"ל

יום ג' י"ב אלול – הרה"ק ר' שמחה בונים מפארשיסחא ב"ר צבי הירש זצ"ל

הרה"ק ר' משה אליקים בריעה מקוונין בהרה"ק ר' ישראל זצ"ל

יום ד' י"ג אלול – הרה"ק ר' יעקב ישראל מטשערקאס בהרה"ק ר' מרדכי מטשרנוביל זצ"ל

הרה"ק ר' ירחמיאל משה מקוונין בהרה"ק ר' יחיאל יעקב זצ"ל

הגאון רבי יוסף חיים מבגדד 'בן איש חי' זצ"ל

•

יום ו' ט"ז אלול – הרה"ק ר' יעקב קאפיל ב"ר נחמיה פייביל

(תלמיד הבעש"ט הק') זצ"ל

ושוב התפילה הנשגבה, עם אורית הקדושה הרוטטת, ושוב השלחן הטהור וסעודת שבת קודש, ושוב דברי הרב כי האדם יכול לקנות את עולמו בשעה אחת, בפניה אחת, ואחר כך תפלת המנחה, ולאחריה סעודה שלישית.

לאחר ההבדלה, מתפרץ החייט אל חדרו של הרב, ומתוך יללה הקורעת לבבות, הוא בוכה ומפציר: "רבי, הושיעני! רצוני לחזור בתשובה!"

הוא פרט לפני הרב את כל העבירות שעבר מאז בואו אל בית הפרץ, ונשבע כי לא ישוב אליהן עוד. לא נשאר צל של ספק כי הוא אמנם התחרט מתוך עומק נקודת לבבו, על כל פשעיו שעשה בעבר, ומקבל על עצמו להפוך ל"בעל תשובה" אמיתי.

החייט לא חזר עוד לארמון הפרץ. הוא קיבל בלב שלם למלא אחרי כל הוראות הרב, כיצד להתנהג בתור אדם החוזר בתשובה. הרב צוה עליו לחזור לעירו למברג, להתגורר בבית הכנסת של החייטים, ואיש מכל אנשי עירו לא ידע אודותיו, מלבד שמש בית הכנסת. כל השבוע יהיה עליו להיות בבית הכנסת, להתפלל, ללמוד, לומר תהלים ולצום. בשבת יהיה עליו לחזור לביתו.

החייט מלא בקדנות את כל אשר צוה עליו הרב. בליל שבת אחר התפלה שם את צעדיו לעבר ביתו. הוא דפק על הדלת, תחילה לא רצתה אשתו לפתוח, היא לא היתה מסוגלת להאמין כי אכן חזר אליה בעלה, והוא גם מפוכח. הוא התחנן כשדמעות חונקות את גרונו, כי תרשה לו להכנס הביתה. ולאפשר לו לקדש על היין, ולקיים את מצות שלוש הסעודות של שבת. בלב פועם ופוחד פתחה את הדלת.

החייט שר "שלום עליכם", קידש ונטל ידיו לסעודה. דמעות תודה לה' יתברך שעזר לו לחזור בתשובה, עמדו בעיניו. אף אשתו מחתה בחשאי את דמעות האושר שזלגו מעיניה.

עברה תקופה קצרה, החייט עשה לילות כימים בתפלה, אמירת התהלים ולימוד. תוך הסכמת אשתו, ולפי הוראות הרב, מכר את ביתו ועבר לגור בבית קטן על יד בית המרחץ, בקצה העיר. הוא עבד כל יום אך ורק כדי להוציא עבור מחייתו הוא ובני ביתו, את יתר הזמן הקדיש לתשובה ותפלה. אף אחד מכל אנשי העיר לא ידע כי החייט העלוב ההוא נהפך במרוצת הזמן לאיש קדוש.

פעם אחת, באמצע הלילה, ורבה של למברג הלך עם משמשו לטבול במקוה כדרכו בכל לילה, וירא והנה אור בוקע מתוך בית רעוע שלידי בית המרחץ. הוא שלח את משמשו לראות מי ומה בבית. המשמש חזר ואמר כי שם מתגורר חייט יהודי העוסק במלאכתו. כך קרה גם למחרת וגם למחרת. הדבר גרם להתפעלותו של הרב, הוא החליט להכנס בעצמו ולראות במו עיניו מה מתרחש בבית זה. בהכנסו לבית החייט, לא חזו עיניו כל התרחשות מיוחדת. הבית היה חשוך. החייט הדליק נר, ובהתפעלות מעושה פנה אל הרב: "לשם מה הטריח כבוד הרב את עצמו לבקרני בשעה כה מאוחרת?"

הרב שהבין כי אין הדברים פשוטים ותמימים עד כדי כך, גזר עליו כי הוא מחוייב לגלות לפניו את כל האמת. בלית ברירה גולל החייט לפני הרב את כל פרשת חייו המכאיבה, את חזרתו בתשובה וכיצד זכה בלילות האחרונים לגילוי אליהו. אליהו הנביא בא אליו בלילות ומגלה לפניו סתרי רזיו תורה. הרב נבהל לשמוע את כל דברי החייט. והרגיש עצמו נחות כלפי חייט זה, אשר הוא – הרב – טרם זכה למה שזכה החייט הפשוט. החייט נחמו באמרו לו, שבאם תהיה לו הרשות מאת אליהו הנביא, הרי הוא – החייט – יחזור לפני הרב את כל התורה שילמד אליהו הנביא עמו.

זמנים קבועים היו לרב שבהם היה בא אל החייט כדי ללמוד יחד עמו. לרב נתגלה אז כי כל עוד חי החייט בעיר, לא יאירע כל מקרה-מוות בקהילה היהודית שללמברג. לכשהגיעו לאזוני ידיעה על מעבר לויח בחוצות העיר, חקר ודרש, ותמיד הוכח הדבר, כי הנפטר הלז היה יהודי אחד מאחד הכפרים הסמוכים לעיר. יום אחד, הרב יושב בביתו. ולפתע קלטו עיניו "הלוויה" עוברת בחוצות העיר. לשאלתו "הלוויה של מי זו?" היה המענה: "של שמש בית הכנסת של החייטים".

הרב התרגש ביותר, הוא כינס מיד את חשובי העדה שבעיר, והוביל אותם אל הבית הרעוע שלידי בית המרחץ. אף אחד לא הבין את פשר הדברים, בבואם לתוך הבית מצאו נר דולק, ועל הארץ מונחת גופתו של החייט כשהיא מכוסה בסדין.

הרב יצא בראש הקהל שהלכו אחרי מטתו של החייט, מובן כי כל מי שראה את הרב חולק כבוד כזה לנפטר, סגר את עסקיו, התפנה והלך גם הוא ללוות את המת. אך כולם תמחו על ההתנהגות המוזרה הזאת. מה ראה הרב לחלוק כבוד כזה גדול לאיזה חייט יהודי עני, שהיה גר אי שם באחת הבקעות שלידי בית המרחץ העירוני?

אולם לאחר סתימת הגולל, כשהרב הספידו, וגולל את כל פרשת חייו, ירידתו ועלייתו, התחזר אז לעיני כל כי חייט זה – איש קדוש היה. וכנהוג בימים ההם, נרשמה בספר הקהלה פרשת חייו המופלאה של החייט, כיצד נהפך לבעל תשובה ולאיש קדוש, ואף זכה לגילוי אליהו הנביא. אז ראו כולם מה גדול כוחה של תשובה אשר בפניה אחת – בשעה אחת, אפשרי לו לאדם לקנות את עולמו.

בעיר לבוב חי חייט יהודי, אומן במקצועו, אצלו היו מזמינים כל חשובי העיר את חליפותיהם. למרות העבודה הקשה והמפרכת שעבד החייט, ועל אף המוניטין שיצאו לשמו, בקושי השתכר החייט כדי מחיית בני ביתו.

יום אחד שמע הפרץ המקומי על עבודתו, ומאז לא חסרה לו עוד עבודה. הוא הפך מיד לאחד מבאי ביתו של הפרץ והפרנסה היתה בשפע. החייט, בהיותו אדם עליו, ניגן לו חרישית בעת עבודתו, סיפר בדיחות והתלוצץ, והפרץ נהנה מאד מחייט זה. כשהיה בא החייט אל הפרץ למדוד לו בגד או לאחד מבניו – היה נשאר שם כל היום כולו. הפרץ היה מכבדו במשקאות ומיני מתיקה, ובין לגימה לגימה היה חוטף שיחה עליוזה עם הפרץ על הא ועל דא.

אט אט, התרגל החייט לבית הפרץ, המשקאות הלהיטוהו באש זרה, הוא הפך לשיכור, ולא נוהר בכשרות מאכל או תבשיל. ימים ולילות התגולל בבית הפרץ בשכחו כליל את אשתו וילדיו ואת מוצאו היהודי. בשוכו הביתה, כשאך בקושי הוא משרך את רגליו, היין נודף מפיו וכולו לוהט משכרות – היה מתנפל על אשתו ובניו, ומובן כי בני ביתו הפכו לאומללים. "מה לך ולצרה זו, מושקה?" – היה טוען כלפיו הפרץ – "למה לך לחזור לביתך? השאר כאן, מה חסר לך פה?" החייט נתפתה לדבריו ונשאר בבית הפרץ. הימים חלפו עברו, החייט הפך מגושם והתנכר למוצאו היהודי יותר ויותר.

אחוזתו של הפרץ עמדה על גבעה ממנה היו יכולים להשקיף על פני כל הסביבה. למטה על אם הדרך שכן פונדק, אותו חכר יהודי בדמי חכירה קצובים מאת הפרץ. החייט היה נעצר פעמים רבות בדרכו על יד פונדק זה בלילי שבתות לטעום מה"געפילטע פיש" (הדגים הממולאים) של הפונדקאי וללגום קצת יי"ש.

ביום ששי אחד לעת ערב נכנס החייט לפונדק, והנה נעצרה מרכבה ליד הפונדק, ממנה ירד איש בעל הדרת פנים קדושה: זקנו הלבן יורד על פי מדותיו וכולו אומר כבוד, ועל ידו עמדו שני אנשים ששימשוהו. האנשים הללו הכניסו אחר כך כמה צרורות וחבילות אל הפונדק.

"רב מכובד סר לפונדק לכבוד שבת" – מהרהר החייט בלבו – "לבטח יהיו הפעם מאכלים טעימים. הדגים הממולאים יהיו הפעם טעימים מן הרגיל, אף הרוטב טעמו יהיה משופר יותר, וכל שכן כי החמין יהיו מדושנים ביותר. אכן, כבר זמן רב שלא טעמתי טעם מאכל כל-כך טוב". כך יושב לו החייט ומפליג במחשבתו ובדמיונו הגיעו כבר לחכו טעמיהן של הארוחות.

נתאה החייט לשהות השבת במחיצתו של רב זה, אולם הוא ידע היטב כי אין הוא אורח רצוי אצל הפונדקאי המביט עליו בבוז כאל משומד. החייט לא התעצל, פנה אל הפרץ והשיג ממנו הוראה בכתב אל הפונדקאי כי יאכסן אצלו בשבת זו את החייט, וישרתהו בצורה הנאותה ביותר כראוי לידידו של הפרץ.

"יהיו לי הפעם בדיחות רבות לספר לפניך מיהודי-אורח זה ותהנה רבות" – הבטיח החייט לפרץ לפני שירד לפונדק. לפונדקאי לא היתה כל אפשרות להתנגד לפרץ, ובחרון אף סמוי הוכרח לארח השבת גם את החייט.

מהנכר הסמוך הגיע מנין יהודים ובצוותא הם קיבלו את השבת. לאחר תפלת ערבית ערכו את השולחנות לכבוד סעודת השבת. התפילה שהשתפכה בדביקות עילאית, נרות השבת הזוהרים שהפיצו אור וטוהר מסביבן, שולחן השבת הערוך, האוירה, הקדושה והטהרה ששלטה בבית הפונדקאי – כל אלו החלו להעלות זכרונות אצל החייט מימים עברו והחלו להעיק על לבו. הוא ישב על יד השולחן נדכה ושוב, כאבל בין חתנים. כמתוך חלום-בלחות הגיעו לאזניו דברי התורה שנאמרו מפי הרב בעת הסעודה. הדברים נסבו, כאילו במכוון, אודות אדם שסר מדרך האמת דרך התורה והיהדות ותועה בסבכי היער. פניה קלה אחת לא נכונה יכולה להוביל את האדם אל עברי פי שחת, ופניה אחת יכולה גם להצילו ולהחזירו שוב אל צור מחצבתו. כפי שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "יש קונה עולמו בשעה אחת", משמעות המילה "שעה" היא "פניה", כפי שנאמר בבראשית "לא שעה" והכוונה בדבר "לא פנה". ובכן, ממשיך הרב, בשעה אחת, בפניה אחת, אפשר ויכול האדם לקנות שוב את עולמו.

אותו הלילה לא עצם החייט עין. מחשבותיו הקיצונו ממסתו. הוא התהפך על יצועו אנה ואנה כאדם המוכה ביסורים. אך חטף תנומה קלה, והנה הוא בבית... הוא רוצה לחזור לבית הפרץ, ובניו מושכים אותו בחזרה: "אבא! אל תעזבנו שוב! השאר אתנו... והנה מופיע הפרץ, ובקולו התוקפני הוא קורא לעומתו: "מושקה, מה אתה מהסס? אתי בוא"... כחות טמירים מושכים אותו הנה ואילך, כמעט שדעתו נטרפת עליו. הוא מתעורר מחלום-הבלחות והנה הוא רועד מקור וחום כאחד. הוא אינו מוצא מקום לעצמו. מצפה ומייחל בכליון עינים לקריאת התרגול המבשר על בוא היום.

בכפר האשיב הסמוך לאווריש התגורר מלמד אחד ושמו ר' חיים. שנים רבות לאחר חתונתו עדיין לא זכה לראות בנים, היות שכל צאצאיו נפטרו בצעירותם רח"ל.

ר' חיים היה ממקורביו הגדולים של רבינו, ועל אף שביקש מרבינו שוב ושוב שיברכו בזרע של קיימא לא השיבו רבינו דבר.

חלפו עוד כמה שנים, והאשה שאף חדלה מלהיפקד נתרעמה מאוד על בעלה, ואמרה לו הרי אתה מקורב מאוד אל רבינו, ואתה אף הולך בכל שבת ברגל אליו, וכי אינך יכול להפציר בו שיבטיח לנו בן בריא שיאריך ימים?!

בשבת הבאה הלך שוב ר' חיים אל רבינו כדרכו, ובפעם זו החליט להתעקש ולא להניח לרבינו עד אשר יבטיח לו במפורש שבקשתו תתמלא. וכך עשה, ניגש אל רבינו ואמר לו כי עתה לא ירפה ממנו עד שיבטיח לו זרעא חייא וקיימא, אבל גם עתה לא השיב לו רבינו דבר.

ר' חיים לא נסוג מהחלטתו, ובמשך כל יום השבת לא נתן לרבינו מנוחה, וחזר והתחנן שוב ושוב עליו ועל רעייתו שיפקדו בבנים, אבל ללא הועיל. במוצאי השבת נכנס ר' חיים אל רבינו כדי להיפרד לשלום, ושוב פרץ בבכי מר על מצבו ועל כי אין רבינו מתייחס אל בקשתו.

השיב לו רבינו ואמר לו: לך לביתך, והנה בקיר הגובל בין ביתך לבית שכנך צומח עשב בעל עלים רבים, תלוש את העלים ובשל אותם במים, לאחר מכן סנן את העלים מהמים, ותן אותם לאשתך שתשתה אותם, ובעז"ה תיפקד בבן זכר שיאריך ימים.

התפלא ר' חיים על דברי רבינו, כי לא היה זכור לו על עשב כלשהוא שצומח בקיר זה. אך אמונתו בצדיק הייתה חזקה, ובטוח היה שישועתו קרובה לבוא.

באותו יום השבת יצאו תלמידיו של ר' חיים מביתו, ולתמהונם נוכחו לראות שסביב הקיר צומח עשב בלתי מוכר בעל עלעלים רבים. ילדו הקטן של השכן שראה את תמיהתם של הנערים על הצמח המוזר רצה לתלוש אותו, אבל אביו צעק עליו ששבת היום ואסור לתלוש.

השכם בבוקר יום הראשון, חזר ר' חיים לביתו, וכמובן שמיד הבחין בצמח החדש בעל העלים. שמחתו הייתה עד למעלה מראש, אבל היות שרבינו הזהיר אותו שאיש לא יבחין במעשיו לא קטף את הצמח מיד, אלא המתין לערב עד שתכלה הרגל מן השוק, ועשה בדיוק כדברי רבינו. והאשה נפקדה בבן שהאריך ימים ושנים רבות.

סיפר הרה"ח ר' משה ב"ר מאיר זאב, שאימו באה פעם אל רבינו והתחננה אליו שתזכה לבנים, היות שעד אז היה ר' משה הנ"ל בן יחיד לאימו. הבטיח לה רבינו שבאותה שנה יוולד לה בת, וכך הוה.

כשהייתה הילדה בת חצי שנה חלתה במחלה קשה, וכל הרפואות והתרופות שנתנו לה הרופאים לא הועילו במאומה, וכוחותיה של הילדה הלכו ועזבוה מיום ליום. כשראתה האם שאין רפואה לבתה, כמה ונסעה עימה לרבינו.

כשהגיעה לחדרו של רבינו, הניחה את בתה לפני רבינו ופרצה ביללות ואמרה: יקח רבינו את המתנה שהעניק לי, ועזבה את החדר.

מיד קרא רבינו לרופאו המסור ר' אהרן, וציווה עליו להביא שתי עלוקות, ולהניח אותן משני צידי גופה של הילדה. עשה הרופא כאשר נצטווה, ואז אמר לו רבינו שיבשלו מרק ויתנו ממנו לילדה בכפית קטנה.

בישל הרופא מרק, אבל כשניסה להכניס מהמרק לפי הילדה ראה שהיא כבר מוטלת כמי שאין בו רוח חיים, פיה קפוז בחזקה ואי אפשר לשפוך לתוכו טיפת מרק.

שלח הרופא להודיע לרבינו כי אי אפשר ליתן לילדה מרק כי כבר איננה בין החיים. לשמע זאת בא רבינו בעצמו וניגש אל הילדה, לקח את הכפית וציווה על הילדה לפתוח את פיה ולאכול מה שנותנים לה, מיד פתחה הילדה את פיה, ורבינו שפך לתוך פיה כפית מרק.

או אז שלח רבינו לקרוא לאם הילדה וציווה עליה להניק את בתה, עשתה האם כדברי רבינו, וכעבור ימים ספורים הבריאה הילדה לחלוטין.

הנגיד ר' ישעיה קאדינער מו"טומיר שהיה ממקורביו הצדיק מטשערנוביל עבר פעם דרך ווילעדניק בדרכו לחתונה, ונתמהמה שם כשלושה שבועות. באחד הימים נתקל בלימודו בהלכה ברמב"ם שלא זכה להבינה, והחליט להיכנס אל רבינו ולשאול אותו מה פירוש דברי הרמב"ם.

והנה, מיד כשדרכה רגלו על מפתן דלת רבינו, בטרם פצה פיו, שמע את רבינו אומר בקול את הפסוק: וכסף משנה קחו בידכם, ופנה רבינו אל הנגיד ואמר לו: מדוע באתם אליי לבקש פירוש בדברי הרמב"ם, הרי על הרמב"ם יש פירוש בשם כסף משנה, הבט בפירוש זה ויתבארו לך דברי הרמב"ם על נכון. השתומם ר' ישעיה על המראה, וכשעייין בדברי הכסף משנה ראה שאכן מבאר את קושייתו כפתור ופרח.

